

Prædiken søndag d. 15. oktober 2017.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Matt 22,1-14.

Må jeg ønske Jer varmt velkommen i kirken.

Det har jeg sådan set allerede gjort én gang, men alligevel, så er det vigtigt for mig, for os, at du ved, at du er velkommen.

Laura og Nicolai har tænkt meget over dagen i dag og, jeg ved, at de er glade for at så mange af deres gæster faktisk kunne komme og være med til dåben. Når der sker store ting i vores liv, vil vi gerne dele dem med familie og venner. Netop fordi vi gerne vil, at I er vidner, men også at I ved, at I er vigtige for hinanden. Det er helt enkelt vigtigt, at I er med.

På de store dage i livet, er de venskabsbånd og slægtsbånd, som er i mellem os helt vildt betydningsfulde.

I dag fejrer vi også de bånd, som vi måske ikke så ofte tænker på, men som trænger sig på i tankerne ved de store begivenheder i livet. Nemlig båndet mellem Gud og mennesker - båndet mellem Gud og os.

For vi er inviteret, ikke bare til en dåb og en fest, men inviteret til at være i relation til Gud. Inviteret til at lade ham være en del af vores tilværelse.

Det kan selvfølgelig føles lidt akavet. Det sker jo man får en invitation til et eller andet, hvor man tænker, hvorfor er

jeg inviteret til dette? Det kan jeg sket ikke forstå, så godt kender vi da ikke hinanden.

Det vil jeg sket ikke kunne føle mig hjemme i. Det er for mærkeligt.

I Matthæusevangeliet finder vi historien om kongen, som skulle have sin søn gift. En stor begivenhed, som han gerne vil dele med slægt og venner.

Kongen sendte tjenere ud for at kalde til fest. Vi skal lige huset at dette sker før Post Nords og før Facebooks tid, så dette var den smartes måde at gøre det på. Måske skal vi overveje om ikke det, at sende tjenere ud, faktisk er det smarteste i dag også?

Gæsterne ville ikke komme. Vi ved ikke hvorfor, men kongen sender et nyt hold tjenere ud. Men gæsterne havde så travlt med deres eget, at de bare gik til deres marker og forretninger. Enkelte blev så sure over invitationerne, at de ligefrem slog tjeneren ihjel.

Så sendte kongen sine tjenere ud til alle de almindelige mennesker - også dem hvor vejene ender. Udkantsdanmark ville vi nok sige. Men alle blev indbudt - både de onde og de gode. Med andre ord alle!

Det er en utrolig vigtig pointe, for bryllupsfest ligner jo Guds rige. Det er det, Jesus taler om, når han fortæller denne historie.

Det er sådan Jesus gør. Han fortæller historier om ting, som de alle sammen kan forholde sig til, men historierne har alle et tvist, som gør at de også handler om noget helt andet samtidigt.

Historien om kongesønnens bryllup er ingen undtagelse.

Du er indbudt til Guds rige.

Guds rige. Det kræver måske lidt forklaring.

Guds rige, er ikke som et rige med grænser og grænsekontrol. Der vil være enkelte af vore politikere, som ikke kan lide den tanke.

Når Jesus taler om Guds rige, så er det udtryk for en anerkendelse af de bånd, som er mellem mennesker og mellem mennesker og Gud.

Med andre ord et fællesskab omkring det, at Gud på en eller anden måde hører med i livets ligning. Det fællesskab kan man ikke være for fin til eller for ... hvad ved jeg ... til. Alle kan være med. Alle er indbudt. Du er indbudt.

Måske husker du de sidste linjer af den tekst, Rune læste op og tænker på, at vi nok alle sammen skulle have taget lidt pænere tøj på i dag. Det er ikke hovedpointen i talen i dag, men I får alligevel et par ord om det.

Kongen går glad gennem bryllupssalen og hilser på alle sine gæster. Der er glæde og fest. Også hos en af gæsterne, som godtnok ikke lige er i bryllupsklæderne.

Kongen spurgte ham direkte: "Hvordan er du kommet ind uden bryllupsklæder?" Matthæus skriver han tav. Der er ikke noget godt svar.

Ved et bryllup på denne tid var det også almindelig praksis, at gæsterne fik bryllupstøjet udleveret ved ankomsten.

Det handlede ikke om at det skulle være specielt fornemt, men det handlede om at ingen skulle føle sig udenfor. Ingen skulle føle sig for ringe.

Kongen ser en gæst, som mæsker sig i maden, men som ikke gør sig den anstrengelse at være den del af fællesskabet ved at iklæde sig bryllupstøjet. Han vil sit eget og ikke fællesskabet. På mange måder signalerer han, at han tror han er bedre end alle andre her.

Netop det, at være en del af noget større. At anerkende båndende mellem mennesker og båndet til Gud er væsentligt i denne historie om Guds rige. For det er i fællesskabet at Guds kærlighed bedst erfares og bedst udleveres.

Lige netop det har den unge mand misforstået. Tonen i hele det nye testamente er, at han er velkommen igen en anden gang.

Siden tidernes morgen har denne festberetning været en historie om Guds rige. Et Guds rige, hvor alle er indbudt - både gode og onde.

En historie, som siger. Kom og vær med. Du har også plads ved bordet.

Varmt velkommen. Amen!